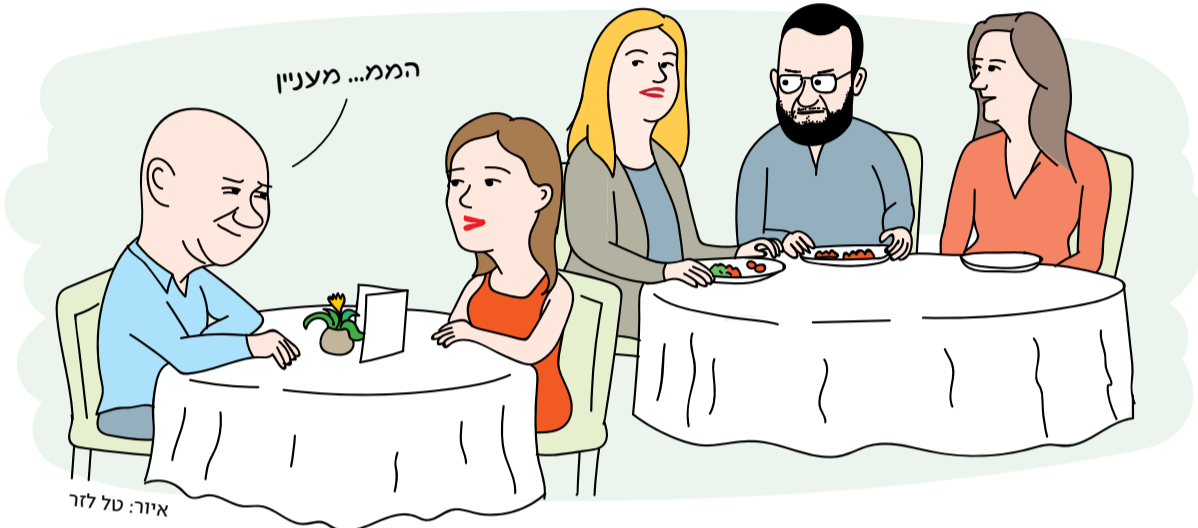

יאיר ניצני מרים גבה

סוף ציתות

תוכנית ההתנתקות שלי מהנייד נגמרה בעקצוץ באצבעות, ברעד בכל הגוף ובדחף בלתי נשלט להציץ לאחרי

איור: טל לזר

מישהו רוצה. קמתי בנוגשלתיות כדי לראות במי מדובר. נעמדתי לידה בתור לקפה, אבל משהו במכונה היה תקול. היא שיחקה עם המנגנון, ואז סיננה בכעס, "מי החמור שהיא שאתה הידית של האספרסו בחוץ?" עניתי אינסטינקטיבית "אני מקווה שזה לא המורה למד-עים... ההה", והצחקתי את עצמי. אלא שכבר תוך כדי המשפט הבנתי את הטעות, וניסיתי לעצור את המילים שיוצאות לי מהפה. זה היה מאוחר מדי.

האישה הסתובבה אלי במבט מלא תימהון, והבנתי שזהו, נחשפתי כסטוקר שמאזין לשיחות של אחרים. ררך המראה בצד החדר יכולתי לראות שכאשר היא חוזרת לשולחן, היא ערכנה את חבריה, וכולם הסתובבו לראות מי המניאק שהאזין לשיחה הסגורה שלהם, וגם מספיק דביל לחשוף את עצמו. לא ידעתי איפה לקבור את עצמי, ויצאתי עם הגברת הראשונה מחדר האוכל בלי לעדכן אותה בתקרית. כל הלי-לה הייתי עסוק במחשבות איך אני משנה את הרושם האיום שהשארתי על הקבוצה. ובעיקר, איך הסתיים הסיפור על ספילברג הקטן, צמד החמורים ודיסני.

למחרת בארוחת הבוקר הלכתי על ההפך הגמור – אימצתי את תרמית המתבודד, הרכבתי על הראש אוזניות ועשיתי את עצמי שומע מוזיקה, כשבעצם הפעלתי את פונקציית ההקלטה במכשיר, שהיה מכוון לעבר השול-חן שלהם בווליום מטורף שכמעט הוציא לי את עור התוף מהמקום. למרות זאת, לא הצלחתי לשמוע דבר.

העמדות פנים שאני מתעניין בבופה, אבל בעצם התקרבותי לשולחן שלהם עם מיקרופון המרגלים שלי, בניסיון לחלץ עוד מידע. הם קלטו אותי ויצאו מחדר האוכל, תוך שהם נועצים בי מבטים ששמורים לסוטה מסוכן.

כשהגיעה עת הצ'ק אאוט, נעמדנו מול פקידת הקבלה. השישייה עמדה לפנינו והחזירה את מפתחות החדרים. הפי-קידה שאלה אם היתה להם שהות נעימה. "קול בס, בטוח משפטן, אולי היה לו סטוץ עם גברת פילאטיס" ענה: "כן, אבל כדאי שתקפידו יותר על סינון של אורחים בעייתיים", תוך שהוא מסתכל לי בעיניים.

אני מודה: יצאתי ממכל חטטן עם פה גדול, חדרתי לפר-טיותם של אנשים זרים, ובהחלט ייתכן שפגעתי בהם. לכן, אני פונה מכאן לאותה שישיית אנשים נחמדה מהמלון בהרי ירושלים ואומר להם בהכנעה – אנא, עדכנו אותי איך נגמר הסיפור עם הילד והחמורים. אפשר לשלוח לי אימייל אנונימי, עדיף בצירוף הסרטון המדובר. ואף מילה לאשתי. ●

yairn@israelhayom.co.il

עדיין יש רמה של רשעות ורכילות נבזית שמספרים רק בשיחות פרטיות.

שמחתי שאני כבר לא במקום הזה בחיים שלי, אבל הר-גשתי שאני נשאר לשיחה יותר ויותר, מנסה להבריל בין הקולות השונים ולתת להם כינויים ("אבא של תהל, בטח בביתו, בולע מילים"; "מאמנת פילאטיס, אומרת כל הזמן 'כאילו' ו'כזה'"; "אבא של דניאל, גיי בארון, אולי דלוק על אבא של תהל").

קצת בתי לעצמי שאני גם נודניק וגם מקשיב לשיחות של אחרים וחשבתי להפסיק, אלא שאז הושלך הס בקבוצה, כשא-חת האימהות זרקה פצצה וסיפרה על ילד בשם ליאור, שהפיץ בקבוצת הוואטסאפ הכיתתית סרטון של שני חמורים מתנים אהבים, כשעל ראשו של אחד החמורים הוא "הרביק" תמונה של המורה למדעים, ועל בת זוגו תמונה של המורה לתנ"ך. מתברר שהסרטון פרץ את גבולות הכיתה והפך ויראלי בכל הארץ, ועכשיו הילד והוריו הוזמנו לביורור בהנהלת בית הספר. ההורים האחרים בשולחן נדהמו ופרצו במטר של שאלות. בדיוק ברגע הדרמטי הזה רעייתי פנתה אלי בבקשה שאעביר לה את הסודה, אבל היסיתי אותה בתנועות נמרצות ורמזתי במנוד ראש שאני עסוק בהקשבה למשהו ממש חשוב. אמרתי לה גם שתבקש שינמיכו קצת את המוזיקה, כדי שאוכל להאזין טוב יותר, ושם היא מתעקשת לאכול טוסט, שתדאג "להחריש" אותו באמ"צעות טבילה בקפה.

"עכשיו", אמר בעלה של "קול גבוה מדברת מהר", "לא תאמי-נו מה קרה. הסרט היה עשוי כל כך טוב, שהוא התגלגל לסוכנות עריכת וידאו, שעובדת עם די-סני. הם לא האמינו שמי שעשה את זה הוא ילד בן 10, ובמקביל לזימון לביורור בבית הספר, הוא הוזמן להיפגש עם נציג מדיסני העולמית".

באמת סיפור חזק, אבל רעייתי, שלא השתתפה במפ-על האזנות הסתר שלי, היתה פחות בעניין, ורצתה ללכת לספא. מכיוון שלא היתה לי שום כוונה לעזוב בלי לשמוע איך הסתיים סיפורו של הגאון הקולנועי שאחראי ליצירת המופת "מלך החמורים", עדכנתי את אשתי בפרטי הסיפור, והיא הסכימה שאכן מדובר באירוע חזק.

בשלב הזה שמעתי את "אומרת כל הזמן 'כאילו' ו'כזה'" מודיעה שהיא מביאה לעצמה עוד קפה ושואלת אם עוד

אני ממליץ לכל זוג לקחת מדי פעם חופשה רומנטית של לילה או שניים, לברוח קצת מהילדים, מההורים, מתמר אישי-שלו, ממנדלבלייט ומהחברים הקבועים שאיתם יושבים כל ישי ושימועים את אותם סיפורים. זו החלטה שמחזקת את הקשר ומשחררת אנרגיות שליליות, שעוללות להצטבר כתוצאה מהשגרה הלוחצת.

כן, באווירה משוחררת וזוגית ובלי עלוקות משום סוג שהוא, נסענו הגברת הראשונה ואני לשני לילות במלון קטן ומקסים בהרי ירושלים. האווירה היתה טובה, האוכל היה טעים, ולמרות שבסוף ויתרתי על התוכנית שלי להגיע עם מנורת אולטרה-סגול, אני די מושכנע שהסדינים הוחלפו לפני שהגענו. הצ-לחנו אפילו לצעוד קצת בטבע יד ביד ולדבר על הא ועל דא. הילדות כבר גדולות, ובניגוד לימים עברו, הן הצליחו לא לריב ולא לצלצל אלינו מדי חמש דקות. שלחנו להן תמונות זוגיות שלנו בפוזות של זוג בירח דבש, והן גמלו בתמונות שלהן בפעילויות שונות, כולל מפגש של שלושתן מחויכות בחוף הים, מה שעשה לנו שמחה גדולה בלב.

בארוחת הערב ישבנו ושוחחנו, והרגשנו שסוף-סוף אנחנו מצליחים לדבר גם על עניינים שמעבר לגבולות של "היית בסופר?", "עברת בדואר?", "הוצאת את האוטו מהמוסך?", "אספת את הילדה מהחוג?", "האוטו לא היה מוכן אז שלחת את המוסכניק לאסוף את הילדה מהחוג?"

השתדלנו להניח את הטלפון בצד ולהמעיט בהתכתבויות ובבדיקת מסרים מהעולם הדיגיטלי. הרגשנו שלווים ורגועים, מנותקים מטרדות היומיום, תחושה שנמשכה עשר דקות, ואז התחלפה בעקצוץ בקצות האצבעות, ברעידות בכל הגוף ובדחף עז ובלתי נשלט להציץ בנייד.

התמונה הזאת של זוג שיושב ביחד בארוחה רומנטית ושניהם מחטטים בטלפון נראית לי תמיד בלתי נסבלת מבי-חינה זוגית. כיוון שכך, הנחתי את הטלפון בצד והבטתי סביב. בחדר האוכל היו מפוזרים עוד כמה שולחנות, וסביבם כמה זוגות חביבים, כמה רביעיות, וגם קבוצה של שלושה זוגות. ברגעים כאלה של שעמום אני מאתגר את עצמי בקריאת שפתיים של אחרים, מנסה להקשיב לכמה שיחות במקביל כדי לראות אם הפרעת הקשב שלי עדיין חדה כמו שהיתה, ומנסה לנחש כמה עוסק כל אחד מהאורחים.

המשולחן של השישייה שישבה מאחוריי ושאת פני חבי-ריה לא ראיתי, שמעתי שיח הורים צעירים, שנשמעו כאילו הם גרים באותה שכונה, ומה שמחבר בי-ניהם הם הילדים שלומדים באותה שכבה. נשאבתי לשיחה ושמע-תי כל מיני רכילויות מרתקות על מורים והורים בכיתה, מרמור על הטיוול השנתי, סיפורי חרמות, ושאר ענייני בית ספר. כולם רבי-רים שאני מכיר למדו ביסודי, אבל שבהן הבנות למדו ביסודי, אבל

העובדה שעכשיו הם מדוסקסים בשולחן זר שלו אני מצו-תת ללא אישור, הפכה אותם למסקרנים ולמושכים יותר. בגלל עברי העשירי כהורה לבנות צעירות, הרגשתי שיש לי הרבה מה לתרום לשיחה, אבל מתוך ידיעה שהתערבות פתאומית בדיון לא תהפוך אותי לסופר נני אלא סתם לס-טוקר, שתקתי.

השיחה אצל השכנים העלתה הילוך ועברה להשמצות על מורות שלא יודעות עברית ועל אימהות אחרות בשכבה, שמתעקשות להתלבש כמו הבנות שלהן. מתברר שגם בעידן הדיגיטלי, שבו כולנו משתפים הכל בפייסבוק ובאינסטגרם,

ברגעי שעמום אני מאתגר את עצמי בקריאת שפתיים של אחרים, מנסה להקשיב לכמה שיחות במקביל כדי לראות אם הפרעת הקשב שלי עדיין חדה כמו שהיתה